

III. évf.6. szám (32) 2006. Május

CSODATEVŐ

A RÖSZKEI SZENT ANTAL PLÉBÁNIA
HAVONTA MEGJELENŐ LAPJA

A LEGÓSIBB MÁRIA-IMÁDSÁG

OLTALMAD ALÁ FUTUNK ISTENNEK
SZENT SZÜLŐJE,
KÖNYÖRGÉSÜNKET MEG NE VESD
SZÜKSÉGÜNK IDEJÉN,
HANEM OLTALMAZZ MEG MINKET
MINDEN VESZEDELEMTŐL, MINDENKORON
DICSÓSÉGES ÉS ÁLDOTT SZŰZ!
MI ASSZONYUNK, MI KÖZBENJÁRÓNK, MI
SZÓSZÓLÓNK!
ENGESZTELJ MEG NEKÜNK SZENT
FIADAT,
AJÁNLD MINKET SZENT FIADNAK,
MUTASS BE MINKET SZENT FIADNAK!
ÁMEN

Miseszándékok**Május** (az esti szentmisék időpontja **19 h**)**Szentek és ünnepek**

1. Hétfő		Szent József, a munkás
2. Kedd	+ Kalmár János és + Kalmár Ferenc	Szent Atanáz
3. Szerda		Szent Fülöp és Jakab apostolok
4. Csütörtök		Szent Mónika
5. Péntek	Társulatért	Szent Irén
6. Szombat		Szent Judit
7. Vasárnap	9h: + Papp József és + Tibor este: + Paplogó Imrénéért és + szüleiért	Húsvét 4. vasárnapja Boldog Gizella
8. Hétfő		
9. Kedd		Szent Gergely
10. Szerda		Szent Izidor
11. Csütörtök		Szent Ferenc
12. Péntek	+ Krabót György, + Turó István + Király Veronika, + gyermekeiért	Szent Pongrác
13. Szombat	+ Pusztai Lajos	Szent Szervác
14. Vasárnap	9h: Hívekért és a Bértálmázókért este: + Márki Vince és Kispéter Piroska	Húsvét 5. vasárnapja Szent Bonifác
15. Hétfő	+ Rózsa Lajos, + Ördög Erzsébet, + Lajos, + Kovács Jánosért és Rózsa Erzsébetért	Szent Zsófia
16. Kedd		
17. Szerda		Szent Paszkál
18. Csütörtök		I. János pápa
19. Péntek		Celesztin pápa
20. Szombat	+ Fodor Dezsőért és + László Lászlónéért, Fodor Juliannáért	Sziénai Szt. Bernardin
21. Vasárnap	9h: este: Hálából	Húsvét 6. vasárnapja Bobola Szent András
22. Hétfő	+ Ördög Istvánné	Szent Rita
23. Kedd	+ Dunai Péterért	B. Apor Vilmos
24. Szerda		Szűz Mária keresztények segítsége
25. Csütörtök		Szt. VII. Gergely pápa
26. Péntek		Néri Szent Fülöp
27. Szombat	Ördög Szilveszter és Lovászi Piroska 42. házassági évfordulóra	Szent Pelbárt
28. Vasárnap	9h: este: + Varga Jánosért	URUNK MENNYBEMENETELE Szent Vilma
29. Hétfő		Szent Magdolna
30. Kedd		Szent Johanna
31. Szerda		

Egy vers

Egyetlen vers, bármelyik lehet, csak dobbanjon együtt vele a szíved.

Van, aki vonakodik a versek olvasásától. Van, akinek kenyér, másnak a szellem mámora.
Te olvasol verseket?

Minden költemény azt mondja el, amit bárki átél, gondol, érez, de – mivel nem költő – szavakban kifejezni nem bír. A költő igen. A költőben te szólalsz meg. Verset olvasni, érteni, élvezni az önkifejezés egy formája. Önmagad kimondása pedig mindig öröm.

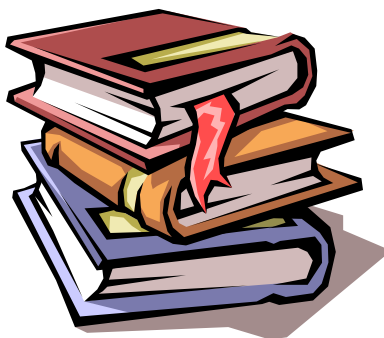
A versben életérzésed zenél. Van vers, amely létértelmezésedet fogalmazza meg. Érzékletesen. A szavak ritmusában belső világod lüktet.

A mindenség titkait a versek beszélik el. A világ oly gazdag, hogy ezer és ezer költő énekl, sírja, mondja el. Valamelyik a te hangod. Melyik az? Találd meg. Találd meg a költőt, aki egy kicsit te vagy. Akivel együtt rezonál a lelked.

Egyetlen vers. Bármelyik lehet. Csak dobbanjon együtt vele a szíved. Naponta. Néhány perc. Kinyitod a könyvet. Útközben. Vagy ahol várni kell. Mondogasd magadban, mint dalod dúdolgatod. Megtelsz örömmel.

Van vers, melyet más írt, de úgy érzed, belőled nőtt ki. Belsődbe gyökeredzett. Virágját – örömét! – most lelkedben bontja ki.

Könyveid

a

Lehetnek díszek a polcon. Lehetnek emlékek.
Lehetnek barátok.

Könyveid között vannak barátaid. Valamikor együtt sírt veled, együtt nevetett. Belőle tanultad az élet titkait. Lapjain vándoroltál más földrészeken. Sorai közül lépett eléd a hős. Könyvedben ismerted meg a szerelmet, halált, az életet.

Csöndes barát. Néma. Csak akkor szól, ha kérdezed s csak benned szólhat. Tőled kér hangot. Szívet. Hűséges barát. Hűtlen csak te lehetsz.

Amikor úgy érzed, örömtelen a napod, ott a könyv, a jó barát. Az, amelyről érzed, hogy több mint papír. Lelke van. Beszél, amikor olvasod.

Ülj le a könyvespolc elé. Könyvek néznek vissza rád. Gondolatok elevenednek fel, érzések izzanak újra. Emlékezel.

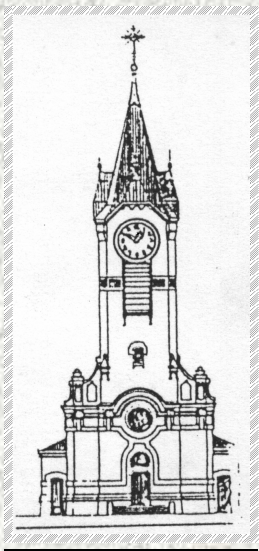

Könyveid. Hány barátod van?

Mind jót tett, aki írta. Költő, művész, tudós. Itt van veled. Kell ennél több, hogy napod ne legyen örömtelen?

(Részletek Mácz István Örülj velem! című könyvéből)

Egyházközségi hírek:

Minden **este 7-kor** kezdődik a szentmise.

Hétfőn, elsején megkezdődnek a májusi litániák a szentmisék előtt.

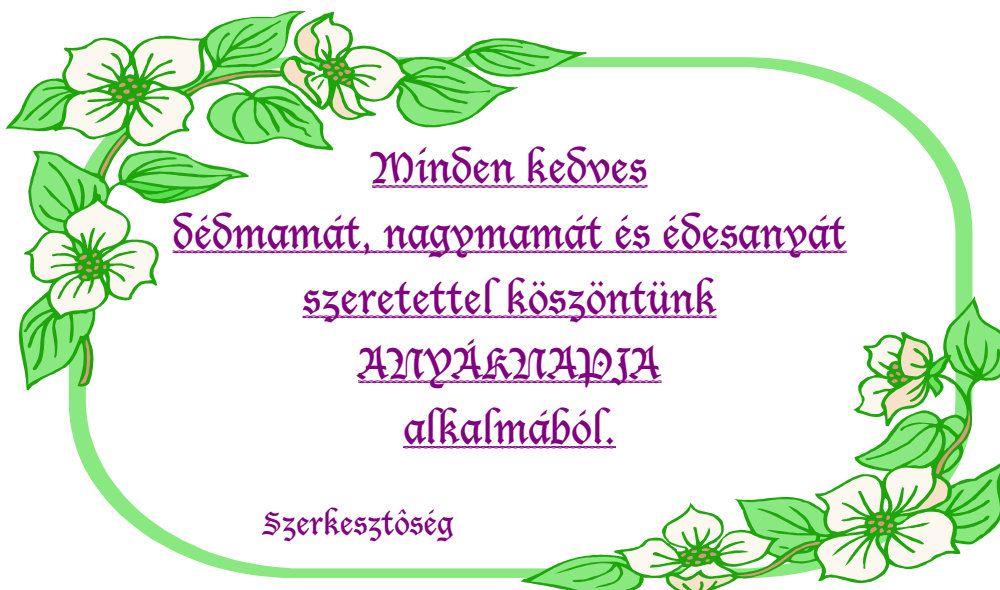
Május 1-én nem lesz esti szentmise.

Május 13-án a bér málkozó fiatalok elvégzik a szentgyónásukat a templomban, **17** órai kezdettel.

Május 14-én, vasárnap, délelőtt a 9 órai szentmise keretében, **BÉRMÁLÁS** lesz templomunkban.

Május 15-én, hétfőn, délután 5 órai kezdettel, az elsőáldozásra készülő fiatalok szüleinek lesz megbeszélése.

Május 28-án, **ELSŐÁLDÓZÁS** lesz templomunkban.

Juci ünnepi receptjei

Anyák napi receptek

ANYÁK NAPI EPRES TORTA

Hozzávalók:

- ♣ 1 kész kerek tortalap
- ♣ 15 dkg eper
- ♣ 4 dl joghurt
- ♣ 4 dl tejszín
- ♣ 15 dkg porcukor
- ♣ fél zacskó zselatin

Elkészítés:

A joghurtot a porcukorral összekeverjük, beleforgatjuk a kemény habbá felvert tejszínt. Hozzáadjuk a használati utasításnak megfelelően elkészített zselatint. A díszítéshez félreteszünk 4-5 kanálnyi habot. A tortalapot kettévágjuk(csak az egyik felét használjuk fel), beletesszük egy tortasütő formába, tetejére kanalazzuk a tejszínhabot és kb. három órára a hűtőbe tesszük. Ezután megvizezett késsel a torta szélét körbe meglazítjuk és kivesszük a formából. A díszítéshez a nejlonzacskó sarkán kis rést vágunk, betöltjük a félretett habot, a torta tetejére kis mintákat formázunk. Végül rárakjuk az epret.

UNOKÁK KEDVENCE:

BURGONYALÁNGOS

Hozzávalók:

➤ 25 dkg liszt	➤ 1 kanál olaj
➤ 25 dkg főtt, áttört burgonya	➤ 1 tojás
➤ 2 dkg élesztő	➤ Só
➤ Tej	➤ A sütéshez olaj

Elkészítés:

Fél deci tejben megfuttatjuk az élesztőt, és összegyúrjuk a liszttel, a tojással meg a főtt burgonyával. Megsózzuk, és annyi langyos tejjel bedagasztjuk, hogy közepesen kemény tésztát kapjunk. Végül beledagasztjuk az olajat, és azonnal félujjnyi vastagra kinyújtjuk és kiszaggatjuk vagy felvagdossuk. Letakarva legalább egy órát kelesztjük, majd bő, forró olajban kisütjük.

Jó étvágyat!

Az eukarisztia szentsége

„Az Eucharisztia az egész keresztény élet forrása és csúcspontja.” (LG. 11.) *”Benne van az egész Egyház kegyelmi gazdagsága, maga Krisztus, a mi húsvéti Bárányunk és élő kenyérünk.”* (PO.2.) Az eucharisztiaiban egyszerre jelen van annak a történesnek a csúcspontja, amely által Isten Krisztusban megszenteli a világot, ugyanakkor az istentisztelet csúcspontja is, melyet az emberek a Szentlélekben adnak meg Krisztusnak és Óáltala az Atyának. *„Üdvözítőnk az utolsó vacsorán megalapította Testének és Vérének eucharisztikus áldozatát, hogy így a keresztáldozat a századokon át az Ő eljövételéig jelenvaló valóság legyen. Ezért szeretett jegyesére, az Egyházra bízta halálának és feltámadásának emlékezetét, az egység jelét, a szeretet kötelékét, mint húsvéti lakomát, melyben Krisztust fogadjuk szívünkbe, lelkünk megtelik kegyelemmel és megkapjuk a jövő dicsőség zálogát.”* (SC. 47.)

Vágjunk most bele a sűrűjébe: Isten lényege a szeretet. Az ember Isten képe, tehát szeretet nélkül nem normális. A szeretet benső vonzódás, de természetesen kifelé is meg akar nyilvánulni. Akit szerettek, annak odaadom magamat. Ennek kimutatására ajándékot adok neki.

Isten szereti az embert, az ember szereti a végtelenül szeretetreméltó Istent. Mit ajándékozunk egymásnak? Isten az Ő Egyszülött Fiát, az emberré lett Jézust ajándékozta nekünk. Mi emberek a legkiválóbb embert, aki egyben Isten is: Jézust ajándékozuk az Atyának. Az Atyaisten nekünk ajándékozta Jézust, hogy Jézust adhassuk az Atyának.

Karácsonykor emberré született, mindenben hasonló hozzánk (a bűnt kivéve), hogy húsvéti megváltásával a rokkant embert újra egyesítse magával.

Az Egyházban, Jézus titokzatos Testében akarta, hogy minden ember személyesen és valóságosan Vele egyesülhessen. Ővele az Atyához visszataláljon.

Ez az Eucharisztia veleje: a szeretet misztériuma (mysterium caritatis).

Ő rendelte így, és a Szentlélek garantálja, hogy ez az Ő szándéka szerinti módon működjék a világ végéig. Az Eucharisztia az örök liturgia beiskolázása, begyakorlása: Krisztus az egész teremtett világot magába ölelve átadja az Atyának, akié minden tisztelet és dicsőség mindörökkön örökké.

Jelenvalóvá válik itt és most Jézus egyetlen áldozata, mint ahogy a video- vagy magnókazetta mindannyiszor jelenné alakítja azt, amit rá fölvettek. Akárhányszor, akármikor, akárhon, akármilyen nézők-hallgatók előtt, csakhát itt mi nem fotelban ülő nézők-hallgatók vagyunk, hanem beleadjuk magunk odaadását Jézus örök odaadásához, a magunk áldozatát itt és most Jézus örök áldozatához.

Akit szeretek, azzal először beszélő viszonyba kerülök, majd egymáséi leszünk. Az igeliturgiában Istennek beszélünk, az áldozatban egymáséi leszünk, Istennel egyesülünk.

Azért szól hozzánk, hogy mi gondolatainkat az Ő gondolataihoz formáljuk, és azért adja magát nekünk, mint kegyelemcsírá, hogy azt magunkban kihordva, megérelve evilágra hozzuk az Isten országát, és azt visszakínáljuk az Atyának.

Krisztus a mi egyetlen közbenjárónk, közvetítőnk: mint Isten az emberek felé, és mint ember az Isten felé.

A liturgiában csak a sorrend nem valódi: Először mi emberek szólunk az Istenhez, csak utána szól Ő hozzánk.

Az áldozatban először mi kínáljuk Krisztust az Atyának, csak utána kínál az Atya minket Krisztussal.

A valóságban a sorrend fordított: Mindig Isten a kezdeményező, Ő az első. Mi csak válaszolunk, visszakínálunk, csak visszatükrözünk. Ő előbb szeretett minket, mi csak visszaszeretjük Őt.

A keresztények az eucharisziát kezdettől fogva ünneplik, és pedig olyan formában, amely lényegét tekintve nem változott sem a korok, sem a liturgiák különbözősége miatt. Ez azért van, mert köt minket az Úr parancsa: *„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”* (1 Kor 11, 24-25).

Ez persze nem csupán azt jelenti, hogy Jézusra emlékezünk és arra amit tett, hanem azt akarja, hogy az apostolok és utódaik liturgikusan ünnepeljék Krisztus életét, halálát, feltámadását, közbenjárását az Atyánál *„addig, amíg újra el nem jön”* (1Kor 11,26).

Az első keresztények főként a „hét első napján”, vagyis vasárnap, Jézus feltámadásának napján gyűltek egybe „kenyértörésre” (ApCsel 20,7).

AZ ÜNNEPLÉS LEFOLYÁSA

Mindannyian összegyűlnek megadott helyen. Mint a Test Feje, maga Krisztus az Eucharisztia elsődleges létrehozója. A püspök vagy a pap Krisztusnak a Főnek személyében cselekedve áll a közösség élén. Szól az olvasmányok után, fogadja a felajánlott adományokat, mondja az eucharisztikus imádságot. Mindenki feladata szerint tevékenyen részt vesz.

Az igeliturgiában mi szólunk az Istenhez a magunk és az Egyház nevében, majd Isten szól hozzánk a „próféták írásaiban”, az „apostolok írásaiban” és az evangéliumban. Ezt magyarázza hitelesen a szentbeszéd, és arra buzdít, hogy tettekre is váltsuk a halottakat, alakuljon szívünk Jézus szíve szerint. Ezt követi gyakran a hívek könyörgése (1 Tim 2, 1-2).

AZ ADOMÁNYOK BEMUTATÁSA

Kenyeret és bort hoznak az oltárhoz, ebből lesz az anafora során Krisztus Teste és Vére. Így tett Jézus az utolsó vacsorán.

Ahogy a sok-sok búzaszem egy kenyérré sül, ahogy sok-sok szőlőszem borrá érik, úgy válunk mi az Egyházban egyesülve az áldozat alapanyagává. Nem búzaszemekből lesz Krisztus Teste és nem szőlőszemekből lesz Krisztus Vére, bár mindegyik benne van.

A keresztények kezdettől fogva az Eucharisziának szánt kenyér és bor mellé odavitték adományaikat, hogy azokat megosszák a rászorulókkal (2 Kor 8,9).

Az anafora (kánon)

A prefációban az Egyház Krisztus által a Szentlélekben hálát ad az Atyának minden művéért. Ennek végső kicsengéseként az egész közösség csatlakozik az angyalok és szentek szüntelen dicséretéhez: Szent vagy, szent vagy, szent vagy...

Az epiklézis során az Egyház kéri az Atyát, hogy az adományok a Szentlélek ereje által Krisztus Testévé és Vérévé váljanak, és az Eucharisziában részesülő hívek egy test és egy lélek legyenek.

Az alapítás elbeszélése. A fölszentelt, erre meghatalmazott pap Krisztus szavait megismétli, ezzel a Szentlélek ereje szentségileg jelenvalóvá teszi az Ő Testét és Véréét, a kereszten egyszer s mindenkorra följajánlotta áldozatát.

Az ezt követő anamnézisben az Egyház megemlékezik Krisztus szenvedéséről, föltámadásáról, mennybemeneteléről.

A közbenjáró imádságban az Egyház kifejezi, hogy az Eucharisziát együtt ünnepli az egész Egyházzal, mennyben és földön, élőkkel és holtakkal, közösségben a pápával, az egyházmegye püspökével, Isten egész népével.

Az ünneplés csúcса, amikor a miséző fölkínálja a mindent magába gyűjtő Jézust az Atyának: *ŐÁLTALA, ŐVELE ÉS ŐBENNE LEGYEN AZ ATYAISTENNEK MINDEN TISZTELET ÉS DICSŐSÉG*. A hívek nagy *AMEN*nel fejezik ki hozzájárulásukat.

Az áldozást a Miatyánk és a kenyértörés előzi meg. Jézus adja magát az embereknek (nem angyaloknak és nem állatoknak) emberszabású tálalásban: kenyér és bor színében, hogy így valóban „testvéreivé” váljunk.

Így feltöltve az Ő energiájával vigyük szét a világba az Ő szeretetét, örömét, ami majd a világvégi áldásban csattan ki:

„Gyertek Atyám áldottai, vegyétek birtokba a nektek készített országot.”

„Ite missa est” nem „elbocsátás”, nem „oszolj”, hanem: missziód, küldetésed van, mint kilőtt puskagolyó eredj és törd át az Istentől elzárkózott szívek páncélját.

NÉHÁNY ELEMI ILLEMSZABÁLY

Ha egy kicsit sejtem, hogy milyen nagyszerű esemény a mise, amiben Isten megengedi, hogy részt vehessek, akkor ebből egy és más következik.

Nem csak úgy esem be az utcáról, üres szívvel. Előtte meggondolom, mi lesz ma egyéni kérésem. Biztosan van mit kérnem-megköszönöm neked személyesen Őtőle-Őneki. Legyen igazi mondanivalóm az Úristennek.

Ezért illik kezdés előtt pár perccel már a helyemen lennem, „elcsöndesednem”. Inkább 5 perccel kezdés előtt, mint 5 másodperccel kezdés után. Elemi udvariasság.

Illik becsületesen térdet hajtani ott, ahol legközelebb érem Őt, ahonnét már csak elfelé vagy oldalt megyek. Tehát nem a bejárati ajtóban.

Furcsa volna, ha valakihez látogatóba megyek, a bejárati ajtó mellett megállnék és ott a falat támogatnám. Istennel legyünk természetesen legalább annyira udvariasak, mint emberek egymással. Gyerünk közel a Házigazdához!

Miután a kezdő énekkel bekapcsolódtam a közösségbe, attól kezdve nincs egyénieskedés. Hangosan felelek. Se énekben, se szövegmondásban ne hiányozzék az én hangom a közösségből, viszont ki se lógjon belőle. A közös hang úgy szép, ha mindenkinek egyéni hangja beleadódik a közösség egy hangjába. Az Amen legyen határozott helyeslés.

A közösségnek felolvasott szentírási részekből próbáljam kihámozni, mit akar az Isten ezzel most neked mondani. Akik szeretik egymást, van miről beszéljenek egymással. Isten pedig szeret engem, tehát biztosan van mondanivalója hozzám. Az Ő szava hozzám ne legyen falra hányt borsó.

Felajánláskor is ugye részt teszek az áldozatba és részt veszek belőle. Egyéni felajánlásom látható jele, hogy a perselybe teszek valamit. Mit? Nem szemetet, amitől így szabadulok meg, vagy olyat, ami neked úgyse kell: „jó lesz Istennek”. Nem a mennyi számít, hanem a szeretet kifejezése. Gondoljunk az özvegyasszony két aprópénzére.

Szövegmondásban, viselkedésben legyünk az Úristennel őszinték és igazak, hiszen Ő úgymint belelát a szívünkbe. Nincs értelme feléje alakoskodni.

Patert
A Római Katekizmus 1322-1356. paragrafusai alapján
Zászlónk, 7. évf. 5. szám; 1997. január

Kalendárium

Május 2. ALEXANDRIAI SZENT ATANÁZ

Alexandria, 295 körül +Alexandria, 373. május 2.

Atanáz 295 körül Alexandriában született keresztény szülőktől. Gyermekként még megélte Diocletianus borzalmas keresztényüldözését. Ez adta jellemének azt a hajthatatlanságot és szilárdságot, amelyet később ellenfelei föl szoktak hánytorgatni.

Semmi közelebbit sem tudunk kiképzéséről, tanítóiáról és tanulmányairól. Nazianoszi Szent Gergely írja: „Csak kevés időt fordított tanulmányokra, de éppen eleget ahhoz, hogy ne legyen tudatlan.” Atanáz maga beszél arról, hogy tanítói közül néhányan az üldözés áldozatai lettek; tehát keresztényeknek kellett lenniük.

Diakónusként elkísérte püspökét, Sándort a niceai zsinatra, az Egyház első egyetemes zsinatára, és látta az igaz hit győzelmét Áriusz tanítása fölött. Lehetséges, hogy a színpalak mögött szerepe volt a zsinaton fölmerült kérdések megoldásában. Mindenképpen Nicea emberének számított, aki egyértelműen azonosította magát az igaz hit ügyével. Ez azután a konfliktusok bonyolódásához és kiéleződéséhez járult hozzá.

328-ban meghalt Sándor püspök, és nem hagyott kétséget afelől, hogy Atanáz szeretné utódjául. Megválasztása nem történt ellenállás nélkül. Ifjúsága, jelleme, az ariánusokkal vívott harcban tanúsított nyílt állásfoglalása -- mindez nem volt jó előjel. Egész további életében, negyvenöt éven át neki kellett vezetnie ezt a harcot. Kezdetben a világi felsőbbség támogatásával, amikor azonban az elárulta az igaz hitet, annak ellenére. Még az ötszörös száműzetés sem tudta megtörni erejét és megingatni ellenállását.

Az új püspök azzal kezdte működését, hogy a niceai hitet megszilárdította hívei szívében. Végiglátogatta egész egyházmegyéjét. Ezt az alkalmat használta föl, hogy találkozzék Pakhomiosszal, a koinobita szerzetesség atyjával. Pakhomiosz rendkívüli módon becsülte Atanáz, és „a Krisztusba vetett igaz hit atyjának” nevezte.

A harc 330-ban kezdődött. A püspök először keményen összetűzött Meletiosz követőivel, akik szakadást okoztak Alexandriában és környékén. Nem nagy szeretettel bánt velük. Egész életében nehéz feladat volt számára, hogy különbséget tegyen az emberek és az általuk képviselt vélemények között. Valamivel később Konstantin császár -- központosító törekvései szellemében -- fontosnak tartotta, hogy a pártok kibéküljenek. Kész volt Ariust újra kegyébe fogadni, ha új hitvallást tesz. Császári leirattal úgy rendelkezett, hogy Ariusnak újra

meg kell engedni hivatali tevékenysége folytatását. Atanáz ezt kereken visszautasította. A császárnak küldött válaszlevelében így foglalt állást: „Nem lehetséges újra fölvenni az Egyházba olyan embereket, akik ellene mondanak az igazságnak, tévtanítást terjesztenek, és akikre az egyetemes zsinat kimondta a kiközösítést.” Ezután Alexandriában újra kezdődtek az áskálódások Atanáz ellen, még hozzá olyan mértékben, hogy a püspök jobbnak látta, ha elhagyja a várost, és eltűnik egy felső-egyiptomi kolostorban.

335-ben a császár Jeruzsálembe zárandokolt. Atanáz püspök ellenfelei ezt az alkalmat fölhasználták, hogy összehozzanak egy zsinatot Tíruszban, abban a városban, melyet a császár érintett útja során. Az volt a céljuk, hogy fölszámolják a nézeteltéréseket. Alexandria püspökét fölszólították, hogy jelenjen meg a zsinat színe előtt. Atanáz kelletlenül indult el, és közel ötven egyiptomi püspököt vitt magával. Ezeket azonban meg sem hallgatták, mivel nem voltak meghíva. A helyzet komoly volt, mert a jelenlevő püspökök jó része nem szívelhette Atanázt. Hatalmaskodó és törvényellenes intézkedésekkel vádolták. Amikor fölismerte a dolgok kedvezőtlen állását, elmenekült, még mielőtt letételét kimondották volna.

A rettenthetetlen püspök később Konstantinápolyban bukkant föl, meglepve a császárt a főváros egyik utcáján. Megmagyarázta helyzetét, mire Konstantin hívatta a tíruszi zsinaton részt vett püspököket. Ezek azonban nemcsak megismételték vádjait, hanem most már azzal is vádolták Atanázt, hogy -- a létfontosságú szállítások leállítatásával fenyegetőzván -- beleavatkozik az egyiptomi gabona fölvásárlásába és kivitelébe. A császár emlékezett más hasonló esetekre is, földühödött, és az alexandriai püspököt Trierbe küldte. Atanáz öt száműzetése közül ez volt az első.

Atanáz egy kicsit több hajlékonysággal alapelvei föláldozása nélkül hozzájárulhatott volna a helyzet enyhüléséhez. Így azonban maga adott ellenfelei kezébe bizonyítékokat, amelyekkel nyakas bajkeverőnek tüntethették föl őt a császár szemében, aki addig jóindulattal viseltetett irányában. Később Atanáz is békésebb természetű lett. Ekkor azonban a fiatal püspök még vad elszántsággal vetette magát a harcba.

A püspök távolléte alatt Alexandria zűrzavaros időket élt át. A híres remete, Antal közbenjárt érte a császárnál. Ez azonban azt válaszolta neki, nem hiszi, hogy egy olyan nagy gyülekezet, mint a tíruszi, tévedhetne abban, hogy Atanáz „elbizakodott, kevély és összeférhetetlen ember”. Így a püspöknek Konstantin haláláig (337) kellett várnia, hogy visszatérhessen püspöki városába.

Nagy balszerencséjére az új császár jóindulatúnak és kegyesnek mutatkozott az arianizmussal szemben. Így egy Antiochiában tartott zsinat (339) ismét letette Atanázt, aki I. Gyula pápához menekült Rómába. Miután a pápa rehabilitálta, itáliai tartózkodását arra használta föl, hogy ott is harcoljon az igaz hitért. Csak 346-ban térhetett haza püspöki

városába. Diadalmenettel fogadták, és hitvallóként ünnepelték. Ezúttal tíz évig maradhatott Alexandriában. Ezek voltak püspökségének legszebb és legtermékenyebb esztendei.

Atanáz megújította egyházmegyéjében Nicea szellemét. A keresztény élet elmélyítésén munkálkodott, és testvéri jó viszonyban volt a szerzetesekkel. Emellett Etiópia és Arábia térítésén fáradozott. E viszonylag nyugodt időszakban írta legjelentősebb műveit.

356-ban azonban ismét menekülnie kellett. Az ariánusok megnyerték ügyüknek Constantius császárt, aki eljárást kezdett Atanáz ellen. Ekkor az egyiptomi remeték közt talált menedéket. Julianus császár uralkodásának kezdetén térhetett haza. Közben a helyébe ültetett György püspököt az alexandriai nép megölte.

Nemsokára Julianus alatt is száműzetésbe küldték (362--363). Ez alkalommal közelebbről megismerkedett a szerzetesség szellemével és intézményével. Találkozott Antallal, a remeték atyjával. Megírta életrajzát, azzal a cézzal, hogy példaképül szolgáljon a vallásos és keresztény életre. Atanáz megértette annak a vallásos életnek a lelkületét, amely egész Egyiptomot magával ragadta és az üldözések korának vallásos benső világát átültette a puszták magányába. Szerzetesi cellájából vigyázott egyházmegyéjére, megőrizte a niceai hitet, és „Egyiptom láthatatlan pátriárkája” maradt.

Valens császár uralkodásának idején, 366-ban Atanáz újabb négyhónapos -- de immár utolsó -- száműzetésbe kényszerült. Ekkor szülei síremlékében húzódott meg. Ezután véglegesen hazatérhetett városába, és békében kormányozhatta egyházmegyéjét, amely haláláig hű maradt hozzá. Püspökségének 46 évéből húszat száműzetésben töltött. Amikor ez a rettenthetetlen harcos meghalt, az igaz hit még nem mindenütt élt, néhány év múlva azonban az új császár, Teodosius a niceai hitet minden alattvalójának kötelezővé tette.

Ez lett a megkoronázása annak a harcnak, amelyet a nagy püspök tevékenységével és írásaival vezetett.

Kortársai csodálták tetteinek szilárdságáért és határozottságáért. Tevékenységében sem visszavágások, sem balsikerek nem tudták meggátolni. Ezért Atanáz a történelem „az Egyház oszlopaként” ünnepelte. Nagy érdeme, hogy fölismerte a konstantini béke jelentőségét és következményeit. De teljes egészében fölismerte azokat a veszélyeket is, amelyeket az államvallás a lélek szabadsága és a vallás számára magában rejt. A császárral és a politizáló teológusokkal szemben védelmezte azt a szilárd vallási alapvetést, amelyet Niceában meghirdettek. És harcolt azért, hogy az Egyház hű maradjon sajátos küldetéséhez, az evangélium hirdetéséhez.

Nehéz dolog ma igazságos ítéletet alkotni Atanázról és koráról. Epifanius ezt mondta Atanázról: „Rábeszél, intett, erőszakot alkalmazott. Ha megtámadták, védekezett. Ha ő volt az erősebb, ellenfele nehéz órákat élt át. A félelmet nem ismerőknek az a gyengéjük, hogy

nem tudják erejüket fölmérni, és ezért olykor elvétik a helyes mértéket. Atanázból hiányzott a szelídség és a gyöngédség. Az állandó harctól harciassá vált. Azáltal, hogy mindig újra megtámadták, hajlamos lett a maga védelmére. Mivel állandóan ütésekert kapott, végül maga is ütésekert osztogatott, mégpedig keményeket."

Alexandria püspöke gyakran állt egyedül az ariánusokkal szemben. Nem biztos tehát, hogy meg lehet róni azért, hogy azonosította magát az igaz hittel, azaz amikor az „elvetit” támadták, úgy érezte, őt magát támadják. Igazának szilárd tudatában minden eszközt megragadott, hogy a győzelmet megszerezze. Nagy jártassággal vezette a csatát, és közben megkérdőjelezhető eszközöket is alkalmazott. Julianus ármánykodással is vádolta. Meg kell hagynunk, hogy meglehetősen kellemetlen alattvalója volt a császárnak.

Ez a kemény harcos közel állt népéhez. Nem volt arisztokrata, mint Vazul. Tribunus volt és tipikus püspök. A legvégsőig elment lelkipásztori feladatának teljesítésében és hívei testi-lelki gyarapodásának előmozdításában. Számára a hit nem művelt körök és csoportok számára fönntartott terület volt, hanem a nép ügye. Értelmi finomságokhoz nem volt érzéke. Teológiája nem elmélet volt, hanem a tan szilárdsága, inkább állítás, mint fontolgtás. Az ékesszólást a cselekvés egyik formájának tartotta.

Alexandria püspöke nagy gondot fordított rá, hogy népével megkedveltesse az aszkézist és a szüzességet. Az ariánusok történetében elmondja, hogyan „maradtak Krisztus kedvéért szüzek olyan nők, akik házasságra készültek, hogyan választották a szerzetesi életet a példán fellelkesült ifjak, hogyan vették rá egymást apák és gyermekek az aszkézis gyakorlására. Az özvegyeket és az árvákat, akiknek korábban nem volt élelmük és ruhájuk, fölruházta és élelmezte a nép tevékeny szeretete."

Atanáz ellentétes érzéseket váltott ki környezetében: csodálatot és barátságot az egyik oldalról, ellenkezést és elutasítást a másiktól. A nép és a szerzetesség megértette, hogy az ő oldalán áll az igazság és szavai igazak. Nem személyiségének varázsával hatott, hanem szenvedélyével. Meggyőzött, mert bizalmat tudott kelteni: ez volt ellenállhatatlan ékesszólásának a titka.

Hatalmával kímélet nélkül élt, energikus volt az erőszakosságig. Viharos férfiasságával az Isten országát védelmezte. Nem elégedett meg azzal, hogy keményen, de nagylelkűen harcoljon az igaz hitért. Önmagát egybeolvasztotta Isten ügyével, olyannyira, hogy érte mindent fölládozott, mindent elszenvedett. A megpróbáltatások viszont megtisztították és megtanították csendben túrni. Atanáz az életével fizetett hibáiért: egész élete egyetlen hitvallás volt.

373. május 2-án halt meg Alexandriában. A római naptárba 1550-ben vették föl ünnepét.

ANYÁK NAPJA

Az édesanya minden gyermek és felnőtt szívében különleges helyet foglal el. Ő az, akihez örömben, bánatunkban először fordulunk, ő az, aki számára mindig mi, a gyerekei vagyunk a legfontosabbak. Jelenléte, munkája életünk része. Gyakran észre sem vesszük, mennyit fárad, hogy az asztalon legyen kedvenc süteményünk, hogy mindig legyen tiszta ruhánk, meleg, biztonságot jelentő otthonunk. Számára mindez természetes, annyit kér csupán, hogy legyünk jó gyerekei.

A gyerekeket is, és a felnőtteket is egész évben elfoglalják a hétköznapi feladatai, örömei, bánatai. Néha nem sikerül jónak lennünk, néha bánatot okozunk, néha nagy örömet. Előfordul, hogy elfelejtünk valamit, lehet, hogy fontos dolgokat is. Minden évben van azonban egy nap, amiről sosem feledkezünk meg. Ez május első vasárnapja, ekkor köszöntjük az Édesanyákat.

Ez az ünnep nagyon régi, már az ókori Görögországban is tartottak tavaszi ünnepségeket az anyák tiszteletére. Akkoriban az istenek anyjának, Rheának adóztak tisztelettel. A történelem során később is mindig volt egy olyan nap, vagy ünnep, amikor az anyákat is köszöntötték. A kereszténység elterjedésével az anyaszentegyház tisztelete került előtérbe, mivel ez adja az életet és véd meg minden ártalomtól. Az idő folyamán az egyházi ünnep egybefonódott az anyák napja megünneplésével.

A philadelphiai Anna Jarvis nevéhez fűződik az anyák napjának hivatalos ünneppé tétele. 1914-ben lett az Egyesült Államokban nemzeti ünnep, ott május második napján köszöntik az Édesanyákat. Ez az ünnep az első világháború után gyorsan népszerűvé vált Európában is, köszönhetően a virágkereskedők szervezeteinek, akik elsőként kezdték propagálni az akkor már Amerika szerte elterjedt ünnepet. Dániában, Törökországban, Belgiumban, Ausztráliában, Olaszországban és Finnországban az egyesült államokbeli hagyományoknak megfelelően május második vasárnapjára tették az anyák ünnepét.

Magyarországon az ünnepet a Magyar Ifjúsági Vöröskereszt honosította meg, a májusi Mária-tisztelet hagyományával összekapcsolva. Az első anyák napi köszöntést 1925-ben szervezték meg, majd három évvel később egy miniszteri rendelet a hivatalos iskolai ünnepélyek közé sorolta ezt a napot. Hazánkban május első vasárnapján köszöntjük az Édesanyákat.

Köszönet

Gyengéd irányításod befolyásolt mindenben, amit tettem, amit teszek, és amit valaha tenni fogok.

Jóságod kitörölhetetlenül rányomta pecsétjét mindenre, ami voltam, ami vagyok és ami valaha leszek.

Ily módon részese vagy mindennek, amit elértem, és amivé válok.

Amikor segíték a szomszédoknak, ott van a te segítő kezed is.

Amikor enyhíték barátom fájdalmán, ezért ő neked is tartozik.

Amikor szavakkal vagy példamutatással helyes utat mutatok egy gyereknek, elsősorban te vagy a tanítója.

Minden, amit teszek, a tőled tanult értékrendet tükrözi vissza. Minden rossz, amit kijavítok, minden szív, amelyet felvidítok, teher, amelyen könnyíték, irántad való tiszteletadás, a maga szerény módján.

Mert te adtál nekem életet, és ami még fontosabb, leckéket arra, hogyan kell élni. Te vagy minden jónak a forrása, amit elértem életem során.

Mami, köszönetet mondok mindazért, ami vagy és ami én vagyok.

David L. Weatherford

Viccek:

És Isten megteremté a bort, hogy vigadjanak az emberek. És az emberek vigadtak és Isten látta, hogy ez jó.

Aztán az emberek egyre többet vigadtak, és egyre kevesebbet törődtek Istennel és Isten látta, hogy ez nem jó.

És ekkor Isten megteremté a másnapot.

A bíró fejcsóválva mondja:

- Érthetetlen, hogy ön 93 éves korában kezd el autókat lopni!
- Hát tehetek én róla – szolt a vádlott szomorúan – ha fiatal koromban még nem voltak autók?

A pap és a buszsofőr egyszerre kopogtatnak a mennyország kapuján. Kijön Szent Péter, röviden elbeszélget velük, majd beengedi a buszsofőrt.

A pap fölháborodva kérdezi:

- És én? Engem, aki egész életemben Isten szavát hirdetem, nem engedsz be? Hogy lehet ez?
- Hát úgy, hogy amíg te prédikáltál, mindenki aludt. Bezzeg amíg a buszsofőr vezetett, addig mindenki imádkozott...

Kovácsékhoz mennek vendégségbe Tóthék.

Az előszobában Tóth meglátja, hogy egy kalapács van a falra akasztva. Megkérdezi Kovácsot:

- *Te, miért van a falon ez a kalapács?*
- *Hát ez a mi beszélő óránk.*
- *Hogyan működik? - Kérdi Tóth.*

Kovács odamegy a falhoz, leveszi a kalapácsot és rávág a falra. Egyszer csak megszólal egy dühös hang a másik oldalról:

- *A csudába! Tizenegy óra múlt öt perccel és az embert nem hagyják aludni!*

Egy kislány kosárral a kezében sétál az erdőben. Megállítja a farkas:

- *Szia, kislány! Hogy hívnak, mi van a kosaradban, és hová mész?*
- *Észtergomba!*

Rejtvény!!!

1	2		3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16		17	18
19	20	21	22	23	24	25		26	27
28	29	30	31		32	33	34	35	36

Tova 26-34

Jövendőmondó 12-15-19

Irgalmas 16-18-27-28-35-37

Textilnövény 9-32-5-11-2-23

Piros színű gyümölcs 29-30-33-1-13

Az utolsó munkanap 3-22-36-17-24-25

Évszak 14-4-21-6-7-8

Állóvíz 20-10

Valamennyi számot egy betűvel kell helyettesíteni. A számok betűkké alakulásában az ábra alatti meghatározások segítenek. A fekete négyzetek a szóközöket jelentik. Végül folyamatosan összeolvasva a Jakab-levél intelmét kapjuk.

A rejtvényre adott megfejtéseiket **május 27-ig** várjuk. Leadhatók a sekrestyében, a „Csodatévő” szerkesztőinél, a „Csodatévő fillérek” perselybe vagy Interneten.

Előző rejtvényünkre beérkezett helyes megfejtések.

Nyertes: *Ábrahám Gyöngyi, Papp Istvánné.*

Az áprilisi rejtvényünk megfejtése:

„Az Úr Jézus miután szólt hozzájuk, fölvétetett a mennybe.”

CSODATÉVŐ

A röszei egyházközség havonta megjelenő lapja

Szerkesztette: Ábrahám Judit, Börcsök Eszter, Kiss Gábor, Szűcs Judit

Nyitóoldal képeit rajzolta: Kohn Róbert

Lektorálta: Kartal József és Laczkó István plébánosok

E-mail: csodatevo@citromail.hu

